

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

ความเป็นมา

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มาตรา ๔ กำหนดให้ กรุงเทพมหานครจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครขึ้นเพื่อจ่ายบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร โดยให้กรุงเทพมหานครหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบเข้าเป็นกองทุนในอัตราซึ่งกระทรวงมหาดไทยจะได้อำนาจโดยกฎกระทรวงไม่เกินร้อยละ ๓ แต่เนื่องจากบทบัญญัติดังกล่าวไม่เหมาะสมกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน เนื่องจากจ่ายสำหรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครในการจ่ายเป็นเงินบำเหน็จ เงินบำนาญ และเงินเพิ่มจากเงินบำนาญให้แก่ผู้รับบำเหน็จหรือผู้รับบำนาญมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครจึงประสบปัญหาขาดสภาพคล่องตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๕๖ เป็นต้นมา

ด้วยเหตุนี้ กองบำเหน็จบำนาญ สำนักงานคลัง กรุงเทพมหานคร จึงได้ยืมเงินสะสมกรุงเทพมหานครไปเบิกจ่ายให้แก่ข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานครเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนซึ่งเป็นภาระผูกพันที่ต้องจ่ายตามกฎหมาย โดยการยืมเงินสะสมเพื่อนำมาใช้จ่ายเป็นเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานครนั้นมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี และคาดว่าในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๐ จะยืมเงินสะสมกรุงเทพมหานคร เป็นเงิน ๒,๒๕๐ ล้านบาท ซึ่งไม่เพียงพอในการเบิกจ่ายจนถึงสิ้นปีงบประมาณเช่นกัน ดังนั้น เพื่อให้กรุงเทพมหานครสามารถจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายสำหรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครที่เกิดขึ้นจริงในปีนั้น ๆ ได้ เห็นควรเสนอพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ขึ้น โดยข้อดีของพระราชบัญญัตินี้ มีดังนี้

๑. เพื่อให้กรุงเทพมหานครสามารถจัดสรรเงินงบประมาณเพิ่มเติมได้อย่างเหมาะสมและเพียงพอกับการใช้จ่ายสำหรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร รวมทั้งยังช่วยลดปัญหาการขาดสภาพคล่องในการบริหารกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครอีกด้วย

๒. เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีในการบริหารราชการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ

๓. เพื่อให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีหลักประกันในการได้รับค่าตอบแทนในภายหลังที่ออกจากการปฏิบัติราชการ ซึ่งถือเป็นมาตรการหนึ่งในการส่งเสริมให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครเกิดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ อีกทั้งยังส่งผลให้ประชาชนได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการกรุงเทพมหานครในการจัดทำบริการสาธารณะที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ได้ประกาศใช้เป็นฉบับแรก ต่อมาได้มีการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ขึ้นอีกจำนวน ๑ ครั้ง คือ พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ได้ประกาศใช้เป็นฉบับล่าสุดและบังคับใช้จนปัจจุบัน ทั้งนี้สาระสำคัญของพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร ทั้ง ๒ ฉบับ มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๐ ตอนที่ ๘๔ ฉบับพิเศษ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ หน้า ๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ได้มีกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครแล้ว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกัน

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๑ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดบทนิยามของคำว่า “ข้าราชการกรุงเทพมหานคร” หมายความว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร (มาตรา ๓)

๒. กำหนดให้มีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครขึ้น เพื่อจ่ายบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร (มาตรา ๔)

๓. กำหนดให้โอนเงินจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นร้อยละสิบของจำนวนเงินที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มาเป็นทุนประเดิมแก่กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (มาตรา ๕)

๔. กำหนดให้กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครให้รวมถึงเงินดอกผลที่เกิดจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร เงินที่มีผู้อุทิศสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (มาตรา ๖)

๕. กำหนดให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร” ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ ปลัดกรุงเทพมหานคร รองปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกระทรวงมหาดไทย เป็นกรรมการมีอำนาจควบคุมและดำเนินการเกี่ยวกับเงินกองทุนรวม ตลอดจนจัดหาดอกผลจากกองทุนนี้ ทั้งนี้ตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด (มาตรา ๗)

๖. กำหนดให้นำกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นมาใช้บังคับแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครโดยอนุโลม เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น (มาตรา ๘)

๗. กำหนดให้เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญแล้ว ให้รีบตรวจสอบนำส่งให้ถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันรับ และเมื่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้รับเรื่องราวดังกล่าวแล้ว ให้รีบพิจารณาสั่งภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันรับ ทั้งนี้เว้นแต่ความล่าช้าเป็นเพราะความผิดของผู้ขอเอง หรือในกรณีจำเป็นอย่างอื่น (มาตรา ๙)

๘. กำหนดให้การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการ หรือของข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่โอนมาเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการหรือกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้วแต่กรณีที่ใช้อยู่ในวันโอนรวมเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย (มาตรา ๑๐)

๒. พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๓ ตอนที่ ๗๑ ก วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ หน้า ๑๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันกรุงเทพมหานครมีรายจ่ายสำหรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนทำให้เงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครไม่เพียงพอต่อการจ่ายบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครและกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดให้กรุงเทพมหานครจัดสรรเงินงบประมาณเพิ่มเติมเพื่อให้เพียงพอต่อการจ่ายดังกล่าวได้ ดังนั้น เพื่อให้เกิดสภาพคล่องในการบริหารกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร สมควรกำหนดให้กรุงเทพมหานครสามารถจัดสรรเงินงบประมาณเพิ่มเติมให้เพียงพอต่อการใช้จ่ายสำหรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

กำหนดให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๔ ให้มีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครขึ้นเพื่อจ่ายบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร โดยให้กรุงเทพมหานครหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบเข้าเป็นกองทุนในอัตราซึ่งกระทรวงมหาดไทยจะได้กำหนดโดยกฎกระทรวงไม่เกินร้อยละสาม และตั้งประเภทเงินนี้ไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของกรุงเทพมหานคร หากในปีงบประมาณใดเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายสำหรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร ให้กรุงเทพมหานครจัดสรรเงินงบประมาณเพื่อเพิ่มเติมให้เพียงพอต่อการใช้จ่ายสำหรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ยังขาดอยู่ในปีนั้น งบประมาณรายได้ประจำปีและงบประมาณเพื่อเพิ่มเติม ไม่รวมถึงงบประมาณรายได้ประเภทพันธบัตร เงินกู้ เงินที่มีผู้อุทิศให้ หรือเงินอุดหนุน” (มาตรา ๓)

นางธิดารัตน์ อุ่นจันทร์ / จัดทำ